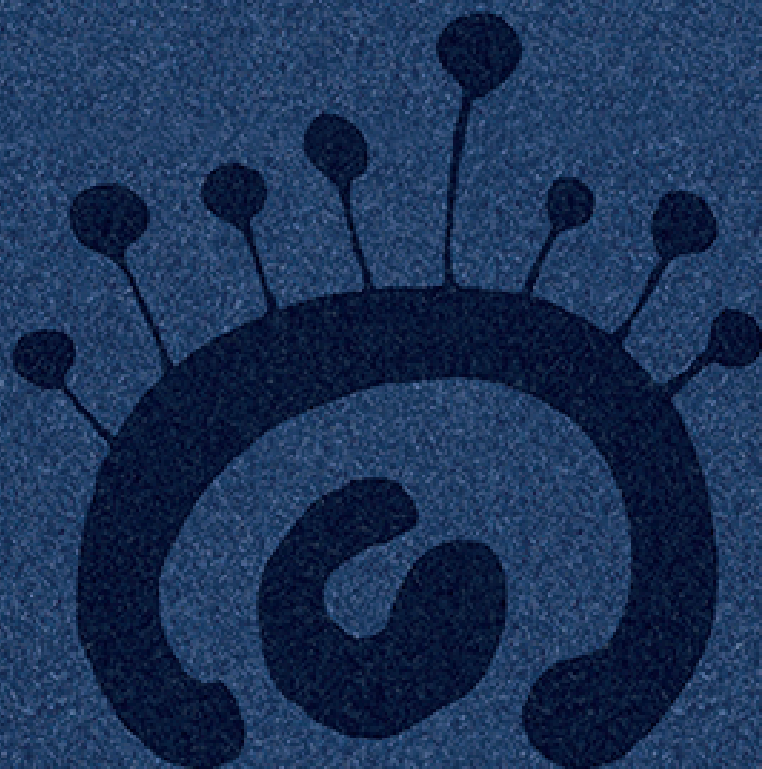
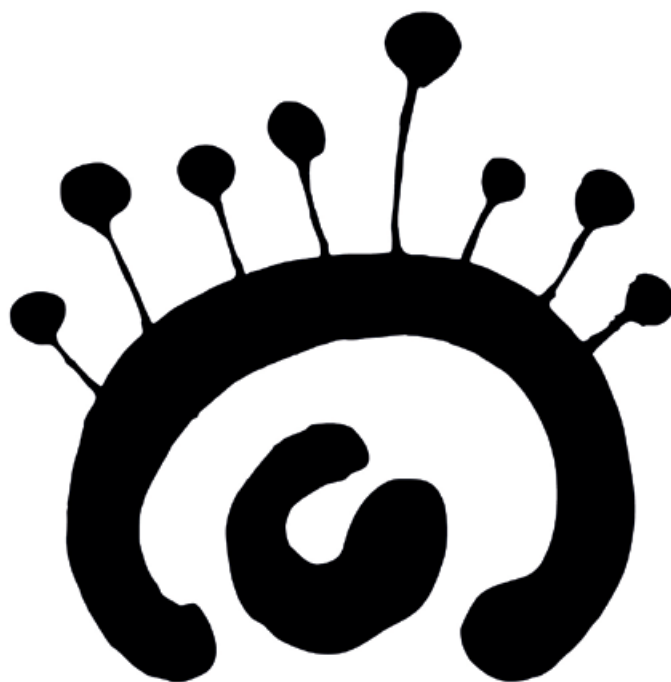

OKA mžiky

Kateřina Mařatová

OKA **mžiky**

Kateřina Mařatová

Děkuji všem mým blízkým za to, že jsou.

text © Kateřina Mašatová, 2017

ilustrace © Jana Kubásková, 2017

Smaragdový den

moře chladí, stoupá po kotníky,
smaragd nalezen
mezi kraby poustevníky.

Královna je zrozená
z bílé mořské pěny,
do červánků oděná
předpovídá změny.

Kámen sluncem prozářený,
do prstenu zasazený
na památku princezen,
když promění se v ženy.

Mlčení

Zarůstám mlčením,
jak úvoz malínkem.
Mám strach, že k sobě
neproniknem.

Snášíš se do ticha,
jak soumrak do údolí,
škrábance z maliní,
v něm ale nepřebolí.

Někdo mi spálil pravou botu.

Jen tak, pro legraci,
ji do ohně hodil.

Ne že by shořela úplně celá,
jenom se scvrkla,
je pokroucená,
už se v ní chodit nedá.

Teď sedím u cesty – hromádka neštěstí,
přemýšlím, jak dál jít.

Na dohled už byla
studna starobylá –
- jen nabrat živou vodu a pít.

Teď měla bych snad bosá,
či napůl obutá
jít hledat smysl života?!

Tak sedím u cesty – hromádka neštěstí
a zatím nevím.

Z velkých plánů

zbyli malý lidi.

Malý lidi vydělávaj velký prachy

na ještě menších lidech.

Velký lidi se hned tak neuvidí.

Do metra, z metra

Hynek, Vilém, Jarmila

i Petra.

Pouliční lampa zhasíná,
hned se zase rozsvěcuje,
vichr stromem kolíbá
do větví mu pokřikuje.
Kolemjdoucím rozcuchává
učesané myšlenky
na zapřené milence a milenky.